

Kalder alle fremtidens døtre!

Nanna Lysholt Hansen henvender sig moderfeticerende og moderligt urovækkende til os alle om fremtid og feminisme i sin organiske og teknologisk medierede performansserie 'Dear Daughter/Anatomy of the Chthulucene'

Af Ida Marie Hede

Publikum sidder op af væggene i galleri Meter på Nørrebro. Gennemsligt hudfarvet chiffon flagrer i vinduerne. Nanna Lysholt Hansen kommer ind og sætter sig på gulvet i havfruepositur. Midt i rummet foran hende ligger en gigantisk anatomisk snehvid klitorisfigur i flamligo fra hendes skulpturserie *The Chthonic Ones*. Hun er nøgen, men ansigtet er dækket af en hudfarvet maske i groft stof. Hun har headset på og begynder straks at tale. Det virker, som om hun taler igennem masken: Læberne og svælget bevæger sig. Men stemmen har en selvsikker klang. Der er ingen tøven. Det varer lidt, før jeg forstår, at det er playback.

Lysholt Hansen er i gang med performance *Dear Daughter/Anatomy of the Chthulucene #6* som del af udstillingen *Shaking the Habitual* på galleri Meter om feministiske utopier. *Dear Daughter*-serien består af tre forskellige performances, hver især er opført i flere versioner. Lysholt Hansens krop ofte iscenesat som ét blandt flere installatoriske elementer.

Teksterne til de tre performances (som er udgivet af *labae.org*) er genskrivninger af forskellige typer litteratur. «*Anatomy of the Chthulucene*» er Lysholt Hansens stilistiske *mesh-up* af tekst af den amerikanske, idiosynkratiske teoretiker Donna Haraway (forfatter til *A Cyborg Manifesto*) fra bogen *Staying with the Trouble* fra 2016 og anatomiker Helen O'Connell's beskrivelser af klitoris.

Cyborgkroppen

Haraway er en smittende og vidt citeret tænker, og 'Chthulucene' betegner dennes ønskesamfund, hvor hierarkier mellem mennesker og ikke-menneskelige arter er kollapset, og vi lever i et sammenflettet fællesskab.

Haraways radikale bud på, hvordan vi når dertil, er et

Den nøgne krop i kunstrummet opleves som på én gang seksual, arbejdende, medicinsk, osv.; den er alle sine fremkomster. Foto: PR-foto

stop for reproduktion: *making kin, not babies*.

Som performance sikrer frem, gentager Lysholt Hansen insisterende henvendelsen »*dear daughter*» i et narrativ om en ny verden. Hun påkalder publikum som fremtidens døtre og filtrerer 'moderstemmerne' fra fortiden, O'Connell og Haraway gennem sin krops fortællende 'jeg'.

I det hun skubber sig tæt forbi publikum, bærer hun beskyttende, som en mor på farten, to objekter med sig: både en dase med farve og en miniprojektor, der kaster en rødflimrende projektion ud i rummet i lange trekanter: en slags organisk underlivsoptagelse, behageligt pragmatisk.

Spejlet i rekvisitterne iscenes-

ætter – objekt i kunstens patriarkalske orden – og mere et indtryk af et individ, der pynter sig håbefuld, markerer sig ind i fællesskab. Det føles intimt og inviterende, publikum betragter og lytter trygt til den nænsomme performer.

På den anden side er ansigtet – og inderligheden – skjult. Noget af det fineste i performance er den moderlige, men også kultleder/Siri-agtige, teknologisk medierede stemme. Stemmen virker på én gang forbundet til kroppen og afskåret fra den. Det slår forestillingen om et autentisk jeg i gulvet, tilfører mekanik til forestillingen om liv og et let ubehag til tanken om, hvad det er for en fremtid, vi er inviteret til. Især når Haraways burlesque sprog gennemtrænger Lysholt Hansens talestrøm med kæder af begreber og saftigt billedsprog, slimtråde, tentakler og kimærer; som fra en fremmedartet parallelverden. Her virker O'Connell's tekstbidder om den historiske undertrykkelse af kvindens seksualitet aktuelt indignerede og i præcis dialog med den frisatte klitorisfigur og moderkagerne af saltdej på gulvet.

Haraway-fetisch

Ophobningen af lånt sprog støder vellykket sammen med Lysholt Hansens inciterende *CyberGaia*-figur. På godt og ondt har teksten ikke løst sig fra sin ene moder: En *Haraway-fetisch* performer. Spørgsmålet er, om et større moderdrab ville frigive ny energi i Lysholt Hansens bearbejdning af sine potente temaer? Hvordan reagerer den oprørte stemme/krop f.eks. på *Haraway-mantraet* om ikke at få børn?

Fetichismen iscenesætter samtidig en pirrende, bagvendt kronologi, et billede på mennesker som fantasier, der ikke kan give slip, men projicerer sig ind i og forskylder andres bevidstheder. Hvis drømmen er at reducere verdens indbyggertal for at et nyt fællesskab kan opstå, må idol/moder og moderovertagelse placeres uden for blodsbåndets kredsløb. I galleriets 30 minutters fællesskab. Føder vi fortiden, bliver vi født af fremtiden? Er Lysholt Hansen sin egen datter, når hun performer med en reproduceret stemme? *Anatomy of the Chthulucene* reiser energiske spørgsmål, og kunstneren er modigt nærværend i fraværet af svar.

kulturgjenformalen.dk

Nanna Lysholt Hansen: 'Dear Daughter/Anatomy of the Chthulucene' (2016 - 2018). For performance datoer, se: nannalysholt.dk

Det virker, som om hun taler igennem masken: Læberne og svælget bevæger sig. Men stemmen har en selvsikker klang. Der er ingen tøven

sætter Lysholt Hansen sig som cyborg. Hun er både live og medieret.

På den ene side en biologisk og kønnet krop med solbrændte plamager. Da den amerikanske kunstner Carolee Schneemann i værket *Interior Scroll* fra 1975 nøgen trak en seddel med tekst ud af vagina og læste den højt, var nøgenhed en aktivistisk kommentar til kvindernes fravær i kunsthistorien. I dag oplever jeg den nøgne krop i kunstrummet som på én gang seksual, arbejdende, medicinsk, osv.; den er alle sine fremkomster.

Lysholt Hansen maler streger på sin hud med fingrene i poppede neonfarver. Det giver mindre fornemmelsen af kroppen som

Lad os genfortrylle forestillingen om en verden uden diskrimination

Utopien er både aktivistisk og fabulerende i udstillingen 'Shaking the Habitual: What is your utopia?', der med sit stærke eventprogram udfordrer publikum til at deltage i nye fællesskaber

Af Ida Marie Hede

Udstillingsstedet Meter på Nørrebro er kendt for en eksperimenterende kuratorisk praksis. Ofte varer udstillinger op til et halvt år, hvilket giver tid og plads til at involvere en stor variation af kunstnere og perspektiver. Samtidig giver det tid og plads til at fortryde, forandre eller udvide udstillingerne hen ad vejen.

I anledning af den nyåbnede udstilling *Shaking the Habitual: What is your utopia?* har scenograf Marie Moberg stået for en total ombygning af Meter. En handikaprampe slanger sig fra indgangsdøren og op til det store udstillingsrum. Her stikker radiatoren op af et hul i gulvet, og synligt, at gulvet er blevet hævet i hele galleriet. Et mønster i gulvet rummer over 20 små skamler, man selv kan trække op og placere forskellige steder i rummet eller bygge en scene med, hvorved man frigør siddepladser i det blåmalede hul, der kommer til syne. Det er et effektivt forsøg på at forvandle det lille galleri til et multifunktionelt og inkluderende rum, som man har lyst til at komme tilbage til. Ombygningen giver god mening i forhold til præmissen for *Shaking the Habitual*, som løber over fire måneder med to tematiske forbundne udstillingsperioder, men også byder på det mest spændende eventprogram, jeg længe er stødt på. Lokale og internationale billedkunstnere, forfattere og kuratorer kommer til at fylde galleriet med talks, oplæsninger og workshops. Jeg vil helt klart møde op og placere min skammel for at teste, hvordan Meters ultrademokratiske rum fungerer i praksis, inklusive svedende vinterkroppe, akavede møder og friske uenigheder.

Samtidskunstens utopi

De mange events knytter sig til udstillingens ramme, spørgsmålet om, hvad en ikke-patriarkalsk utopi overhovedet kan være? Sidste år blev den feministiske dystopi allemandseje med tv-dramatiseringen af Margaret Atwoods dystre *A Handmaid's Tale*, men hvad med dystopiens optimistiske søster, hende som tester vores evne til at forestille os fremtiden, uden at alt går i sort i vores primalhjerter? Mens streamingtjenester fedtfigurer dystopiens sammenbidte melankoli, har mange danske samtidskunstnere i stedet vendt sig mod det fabulerende og politisk frigørende i utopien – blot for at nævne nogle få ud af mange:

Søren Thilo, Ursula Nistrup samt Rasmus Brink Pedersen, der gæster Meter med en performance om den næsten glemte amatør-astronom Emmy Ingeborg Brun (1872-1929).

En rød tråd i *Shaking the Habitual* er netop genopdagelsen af visionære historiske personer eller tankegange, der knytter an til nye ritualer og fællesskabsformer, hvor de mindre magtfulde får stemme. Således vil man kunne

opleve en performance af billedkunstnerne Linda Lazer og Nina Ghafari med afsæt i det afrofuturistiske: En kunstnerisk strømning, der udforsker afroamerikansk slavehistorie og identitet ud fra sci-fi-fantasier om de sortes herkomst og kolonialisering af rummet; eller en introduktion til den feministiske tænker Donna Haraway, der i sine bøger taler for at 'blive i besværet' og tage livtag med planetens udfordringer ved at leve

Nanna Lysholt Hansens 3D-printede klitorisfigurer i et utal af farver og materialer flokkes skamløst amorf i hjørnerne, som om de allerede har dannet et nyt samfund uden tilhørende kroppe.

Værket hedder 'The Othonic Ones/Anatomy of the Othulucene' (2016-2018).

Foto: Kristian Touborg

i en udvidet familiestruktur, der rummer både mennesker og andre organismer. Man kan også deltage i en fitnesssession med fokus på *power pose positions* eller en workshop om magtrelationer og hastighed.

Patriarkatet som affald

I gallerirummet lykkes det at mane utopien frem som små skitser til alternative verdener. Nanna Lysholt Hansens 3D-printede klitorisfigurer i et utal af farver og materialer flokkes skamløst amorf i hjørnerne, som om de allerede har dannet et nyt samfund uden tilhørende kroppe. Svenske Inri Sandström komplicerer klogt forestillingen om utopien som en have med businngle: Hun har forestillet sig et samfund, hvor katastrofen aldrig indtraf, men hvor patriarkatet derimod flourerer som affald, og sandstrømandene er fulde af plasticstumper. Bredt ud over gulvet ligger en skriferulle med længdigen 'IN THE NOT-APOCALYPSE', der i versaler 'messer' det tilbageblevne: »IF THIS IS UTOPIA / THERE IS NO HUMAN TO DISTINGUISH IT / FROM DYSTOPIA / IT CANNOT BE ORDERED / WILL NOT BE CONTAINED.« En række stablede betonblokke har indskriften »PATRIARCHY IS ALREADY A RUIN« og en serie søre askemalerier maner træstruktur frem. Hvem kan aflæse koderne, spørger værket, der lykkes med at forvokse det magtfulde og det livløse og plante ideen om, at patriarkatet smuldrer til affald i samme bevægelse, som vi insisterer på nye sprog, former og fællesskaber.

Samtidigt med #MeToo – den offentlige bevidstgørelse om dyb strukturel kønsulighed – er det godt at se bud på kunstneriske og kuratoriske strategier, der ikke er afmægtige, selvom de er politisk indignerede, men som tværtimod ønsker at genfortrylle forestillingen om en verden uden diskrimination. Ved at knokle for flere sociale møder end fysiske værker, om der så kommer to eller 50 på besøg, tager Meter over, hvor nu hedengangne københavnske nonprofitgallerier som fx Bureau Publik og X and Beyond slap. Det er en platform med en stærk interesse for at se galleriet som et aktivistisk fabulationsrum.

kultur@information.dk

Shaking the Habitual: What is your utopia? 3. marts – 23. juni 2018, Meter, Henrik Rungts Gade 25, 2200, København N